

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **A. B.**, narozený dne X
t.č. v X
sídlem X

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2024, č.j. KRPA-266894-37/ČJ-2024-000022-ZSV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 19. 11. 2024 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, přičemž doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že v rozhodnutí absentují dostatečně odůvodněné úvahy vedoucí k závěru, že žalobce nebude s orgány veřejné moci spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří správní rozhodnutí o vyhoštění, odůvodnění je zcela neadekvátní a nezabývá se konkrétní situací žalobce. Žalovaný ani neplní svou povinnost po celou dobu zajištění zkoumat, zda důvody pro zajištění trvají. Nesouhlasil s tím, že mírnější prostředky nelze užít a že dává najevo despekt k právnímu řádu, hlavní motivací pro setrvání v ČR je jeho silná vazba na rodinu, tj. manželku a dvě dcery, žalobce tu žije více jak 24 let, má zde všechen svůj majetek a sociální vazby, má snahu svůj pobyt legalizovat, nucený návrat do země původu nepřichází v úvahu, neboť by tím bylo zasaženo do jeho základních práv.
3. Zdůvodnění zajištění je nedostatečné, žalovaný je povinen vysvětlit, ze kterých konkrétních skutečností vyplývá, že se žalobce do budoucna bude chovat protiprávně a jak konkrétně ohrožuje bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) již opakovaně judikoval, že samotný nelegální vstup nebo pobyt na území ČR ještě nezakládá nezbytnost zajištění. Poukázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2023 č.j. 52 A 12/2023-38, přičemž samotný pohyb žalobce na území ČR bez oprávnění ještě neznamená, že je hrozbou pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, zajištění žadatele o mezinárodní ochranu je až prostředkem ultima ratio, má být dodržena zásada subsidiarity a proporcionality, odkázal i na rozsudek NSS č.j. 2 Azs 253/2017-37 a rozsudek SDEU ze dne 29. 2. 2024 C-392/22. Žalovaný měl v případě žalobce užít zvláštní opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců, a to i s ohledem na délku zajištění, jejich možnost žalovaný posoudil zcela nedostatečně.
4. Zpochybňoval odůvodnění délky zajištění, kdy zajištění cizince za účelem správního vyhoštění nelze pokaždé prodlužovat až na maximální dobu pouze s odkazem na trvání obav z maření správního vyhoštění. Je nezbytné, aby žalovaný individuálně uvedl, jaké kroky bude nutné k realizaci správního vyhoštění učinit, a upřesnil jejich časový odhad, a to nikoli paušálním odhadem. V dané věci je zdůvodnění délky zajištění šablonovité, není patrné, jak byla zohledněna konkrétní situace žalobce, rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
5. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a bylo rozhodnuto, že zajištění žalobce musí být bez zbytečného odkladu ukončeno, rovněž navrhl přiznání odkladného účinku žalobě.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný uvedl, že podmínky dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byly naplněny, s žalobcem bylo dne 21. 8. 2024 zahájeno řízení o správním vyhoštění, kdy mu bylo doručeno oznámení, rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno dne 22. 8. 2024 pod č.j. KRPA-266894-13/ČJ-2024-000022-ZSV, kdy mu byla stanovena doba zákazu vstupu na území členských států EU a smluvních států 7 let. Měl za to, že se neodchýlil z limitu diskrečního potenciálu a jasně a konkrétně svůj výrok odůvodnil, uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by nebylo dostatečné pro naplnění cíle řízení, kterým je realizace správního vyhoštění.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

7. Byl přesvědčen, že výstižně shrnul podstatné okolnosti skutkového stavu a uvedl, které listinné důkazní prostředky jej opravňují vydat napadené rozhodnutí, vypořádal se i s otázkou možné realizovatelnosti správního vyhoštění, kdy neshledal žádné dlouhodobé překážky vyhoštění. Je zřejmé, že žalobce pobýval na území bez cestovního dokladu a opakovaně též bez platného oprávnění k pobytu, přičemž na území pobýval od 12. 10. 2018 v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění č.j. KRPA-235919-29/ČJ-2018-000022, které nabylo právní moci dne 21. 9. 2018 a vykonatelnosti dne 12. 10. 2018. Jak sám žalobce uvedl do protokolu o výsledku dne 21. 8. 2024, po celou dobu pobýval na území ČR a nevycestoval.

Z jeho pobytové historie je zřejmé, že na území pobýval opakovaně neoprávněně, po celou dobu nerespektoval nařízené vycestování, opakovaně porušuje právní předpisy, kdy byl opakovaně ve výkonu trestu odnětí svobody, správní vyhoštění s ním bylo zahájeno mj. z důvodu dle § 119 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, na území pracuje bez povolení. Byl si celou dobu vědom svého neoprávněného pobytu, nepodnikl žádnou iniciativu k řešení tohoto stavu, z jeho jednání je zřejmé, že vycestovat nechce, a nebýt kontroly policie, nadále by pobýval na území a porušoval právní předpisy. Při výsledku uvedl, že finanční prostředky na složení záruky nemá, má peníze na vycestování cca 10 000 Kč, k adrese svého pobytu uvedl, že bydlí v X bez nájemní smlouvy, takže může kdykoli odejít, hlásit se na policii může. Po zhodnocení dosavadního chování žalobce žalovaný dospěl k závěru, že by uložené zvláštní opatření nerespektoval a existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen. Na základě toho žalovaný rozhodl o zajištění žalobce dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

8. K žalobním námitkám poukázal na strany 5-6 napadeného rozhodnutí, kde dostatečně definoval, proč nebylo přistoupeno k mírnějším opatřením, volba mírnějších opatření, než je zajištění, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci správního vyhoštění a není důvodná obava, že se bude vyhýbat jeho případnému výkonu. Pokud je zde důvodná obava, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, což nejčastěji bude vyplývat z dosavadního jednání cizince, nelze podle § 123b odst. 3 zvláštní opatření uložit a přistoupí se přímo k jeho zajištění. Žalovaný po zhodnocení dosavadního chování žalobce a jeho pobytové historie, kdy svou situaci neřešil a dále se dopouštěl protiprávního jednání, shledal v jeho případě důvodnou obavu, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, a proto nemohl mírnější prostředky použít, poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu č.j. 10 Azs 39/2016. Svým jednáním žalobce demonstruje neúctu a nevoli vycestovat z území ČR, žalovanému nezbylo, než přistoupit k zajištění žalobce, u žalobce chyběla jak subjektivní, tak objektivní složka.
9. K délce zajištění uvedl, že jednotlivé kroky nutné k realizaci správního vyhoštění jsou podrobně rozepsány na str. 6 napadeného rozhodnutí, žalobce nedisponoval cestovním dokladem, bylo tedy nutné mu jej zajistit, Ředitelství služby cizinecké policie je příslušné k získání náhradního cestovního dokladu, vyhotovuje dožádání, které s potřebnými doklady zašle na zastupitelský úřad dotčené země, doba k získání náhradního cestovního dokladu se u občanů z třetích zemí obvykle pohybuje mezi 30 – 60 dny. Žalovaný přihlédl též k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy ŘSCP obstarává letenku nebo vyjednává průvoz přes jiné státy EU a komunikuje s domovským státem o vzetí zpět cizince, kdy potřebná doba se pohybuje kolem 30 dnů. Doba 90 dnů zajištění je tak přiměřená.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

10. Upozornil, že žalobce dne 26. 8. 2024, tedy 4 dny po jeho prvotním omezení osobní svobody, požádal v Zařízení o zajištění cizinců o mezinárodní ochranu, přičemž úkony směřující do ověření jeho totožnosti byly pozastaveny do doby vydání rozhodnutí, neboť na žalobce bylo nahlíženo ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.
11. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

12. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 21. 8. 2024 v 10:00 hod. byl hlídkou policie kontrolován cizinec, který se nacházel na adrese X a nedisponoval platným povolením k pobytu. Cizinec byl ztotožněn jako žalobce. Z lustrace žalobce vzniklo podezření, že pobývá na území České republiky neoprávněně, a proto byl žalobce zajištěn.
13. Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 8. 2018 č.j. KRPA-235919-29/ČJ-2018-000022, které nabylo právní moci dne 21. 9. 2018 a vykonatelnosti 12. 10. 2018, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců a byla stanovena doba dvou let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, a to na základě toho, že mu bylo dne 3. 11. 2016 vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR do 20 dnů č.j. KRPU-158829-27/ČJ-2016-040022, které bylo později potvrzeno odvolacím orgánem, žalobci byl udělen výjezdní příkaz platný do 12. 6. 2018, který nerespektoval, zdržoval se na území opakovaně neoprávněně od 13. 6. 2018 do 24. 6. 2018, čímž opakovaně porušil právní předpisy ČR. Žalobce byl opakovaně ve výkonu trestu odnětí svobody.
14. Dle opisu z evidence rejstříku trestů byl žalobce celkem 11x v letech 2004 – 2020 pravomocně odsouzen za trestnou činnost, a to opakovaně i k několikaletým nepodmíněným trestům odnětí svobody. Z trestního příkazu č.j. 38 T 78/2024-48 ze dne 21. 8. 2024 vyplývá, že žalobce byl odsouzen k trestu vyhoštění na dobu 30 měsíců za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, neboť mařil výkon rozhodnutí soudu tím, že se bez povolení a vážného důvodu zdržoval v místě, na které se vztahuje zákaz pobytu (tj. ú Teplicích zemí X).
15. S žalobcem bylo dne 21. 8. 2024 zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2, § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a zákona o pobytu cizinců.
16. Žalobce při výsledku účastníka správního řízení dne 21. 8. 2024 správnímu orgánu sdělil, že do schengenského prostoru naposledy přicestoval v roce 2000 na turistické vízum, pas nemá, protože jej nepotřebuje. Na dotaz správního orgánu, zda si je vědom, že mu dne 25. 8. 2018 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 2 let, žalobce uvedl, že v době vydání rozhodnutí se nacházel ve výkonu trestu a nemohl tedy vycestovat a po propuštění měl za to, že již vycestovat nemusí. Pracuje brigádně v X, přičemž si vydělá cca 20 000 Kč měsíčně. V České republice byl již několikrát ve výkonu trestu. Bydlí v X na adrese X, a to již po dobu 5 let, bydlí s kamarádem. Žádal o udělení mezinárodní ochrany, potvrdil, že má prostředky na vycestování a chce odcestovat. Je rozvedený, v České republice žije i jeho dvě již dospělé dcery, které nejsou na něm závislé, a bývalá manželka, s dcerami se pouze vídá tak jednou měsíčně, peníze jim nedává. Jiné vazby v ČR nemá. Na území České republiky páchal trestnou činnost, a to krádeže, napadání, vyhrožování policii a maření výkonu úředního rozhodnutí. Má dluhy, drogy nebere již 3 roky a alkohol nepije. K dotazu na možnost

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

uložení zvláštních opatření za účelem vycestování uvedl, že na adrese v X žije bez nájemní smlouvy a může kdykoliv odejít, na vycestování má přibližně 10 000 Kč a neexistuje žádná osoba, která by za něj mohla složit kauci, mohl by se chodit hlásit. Nemá v ČR nemovitost, ani jiný majetek, je zdravý, nemá zdravotní pojištění. V domovské zemi byl naposledy v roce 2000, mají tam rodinný majetek, nic mu tam nehrozí, je to pro něj bezpečná země.

17. Žalobce byl rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 8. 2024 č.j. KRPA-266894-15/ČJ-2024-000022-ZSV zajištěn podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Zdejší soud rozsudkem ze dne 23. 9. 2024 č.j. 13 A 40/2024-21 zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí.

18. Žalobce podal dne 26. 8. 2024 žádost o udělení mezinárodní ochrany, rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 30. 8. 2024 byl zajištěn podle zákona o azylu a zajištění dle zákona o pobytu cizinců bylo ukončeno. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 7. 10. 2024 žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana, žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, rozhodnutí nabylo právní moci dne 9. 10. 2024, žalobce nepodal proti rozhodnutí žalobu, ztratil tak postavení žadatele o mezinárodní ochranu.

19. Dne 22. 8. 2024 bylo žalovaným vydáno rozhodnutí č. j. KRPA-266894-13/ČJ-2024-000022-ZSV, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2, § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění

a stanovena doba 7 let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, doba k vycestování byla stanovena do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, a to na základě skutečností, že na území ČR opakovaně páchal trestnou činnost, byl čtyřikrát ve výkonu trestu odnětí svobody, v minulosti mu bylo uloženo správní vyhoštění (25. 8. 2018), které nerespektoval a nevycestoval, dále pobýval na území bez cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn. Rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 14. 10. 2024 bylo toto rozhodnutí potvrzeno, nabylo právní moci dne 30. 10. 2024, správní orgány neshledaly nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života.

20. Napadeným rozhodnutím ze dne 5. 11. 2024 bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, přičemž doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Blíže se soud obsahem napadeného rozhodnutí bude zabývat v souvislosti s vypořádáním žalobních námitek.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl ve lhůtě dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, a to bez jednání dle téhož ustanovení, jelikož účastníci řízení projednání věci při ústním jednání nepožadovali a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.

22. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

ze dne 8. 11. 2022, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-704/20 a C-39/21, soud z úřední povinnosti přezkoumal i podmínky zákonnosti zajištění žalobcem nenamítané. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

23. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *police je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
24. Podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců *o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje police. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření police zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přiblíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
25. Příslušná právní úprava ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyžaduje k zajištění cizince současné splnění tří podmínek. Splnění první podmínky, tj. že bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, je v projednávané věci doloženo obsahem správního spisu, jedná se o oznámení o zahájení správního řízení ze dne 21. 8. 2024, č. j. KRPA-266894-8/ČJ-2024-000022-SV, které si žalobce osobně převzal dne 21. 8. 2024, zároveň bylo již dvakrát pravomocně rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce, a to rozhodnutím ze dne 25. 8. 2018 č.j. KRPA-235919-29/ČJ-2018-000022, které nabylo právní moci dne 21. 9. 2018 a vykonatelnosti 12. 10. 2018, a dále rozhodnutím ze dne 22. 8. 2024 č. j. KRPA-266894-13/ČJ-2024-000022-ZSV, které nabylo právní moci dne 30. 10. 2024.
26. Pro rozhodnutí o zajištění cizince dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců musí být dále splněna podmínka, že nepostačuje uložení opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 písm. a) – d) citovaného zákona a dále, že je naplněna minimálně jedna z taxativně vymezených skutkových podstat písm. a) – e) § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V případě žalobce jde o naplnění skutkové podstaty uvedené v § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jelikož je nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž z jeho jednání je tento úmysl zjevný. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečným a přezkoumatelným způsobem uvedl, na základě jakých skutečností dospěl k závěru, že jednání žalobce vzbuzuje reálnou obavu, že žalobce bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Konkrétně vycházel z toho, že mu bylo dne 25. 8. 2018 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, které nabylo vykonatelnosti dne 12. 10. 2018, žalobce však ve stanovené lhůtě z území nevycestoval, a tedy rozhodnutí prokazatelně mařil, čehož si je vědom, byl opakovaně ve výkonu trestu odnětí svobody, byl mu zrušen trvalý pobyt, na území byl trpěn, dne 3. 2. 2019 byl propuštěn na svobodu a počala mu běžet lhůta k vycestování, ani poté nevycestoval, dále páchal trestnou činnost, opakovaně jednal v rozporu s právními předpisy. Důvodem pro zajištění žalobce tedy zdaleka nebyla pouze skutečnost, že na území České republiky pobývá bez oprávnění. Žalobce dlouhodobě a opakovaně porušoval právní předpisy, a to jak v rovině trestněprávní, tak v rovině pobytu cizinců, z jeho jednání je tak dostatečně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

odůvodněná obava, že se i do budoucna bude chovat protiprávně a bude mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, jak to již v minulosti činil. Tedy i podmínka ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byla v případě žalobce zcela jednoznačně naplněna, soud se s tím ztotožňuje.

27. Žalobce pak nebyl zajištěn jako žadatel o mezinárodní ochranu, ze správního spisu je patrné, že po podání jeho žádosti o mezinárodní ochranu dne 26. 8. 2024 bylo původní zajištění žalobce dle zákona o pobytu cizinců ukončeno a byl přezajištěn dle zákona o azylu, teprve po pravomocném ukončení jeho řízení o mezinárodní ochranu, kdy nepodal žalobu proti rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti, a tedy již nebyl v postavení žadatele o mezinárodní ochranu, bylo dne 5. 11. 2024 napadeným rozhodnutím znovu rozhodnuto o jeho zajištění dle zákona o pobytu cizinců, což žalovaný v napadeném rozhodnutí správně odůvodnil.
28. Žalobce dále namítal, že mohlo být přistoupeno k uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, zejména dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, v tomto smyslu nepovažuje rozhodnutí za dostatečně odůvodněné.
29. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
30. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č.j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 návratové směrnice); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit.
31. V usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 2. 2017, č.j. 5 Azs 20/2016-38, na které odkázal též žalovaný, se NSS zabýval výkladem § 124 odst. 1, § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců a obecnější otázkou, zda se míra uvážení ohledně možnosti aplikace zvláštních opatření namísto zajištění cizince liší s ohledem na jednotlivé důvody uvedené v § 124 odst. 1 daného zákona. V tomto usnesení NSS shledal, že možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění, dospěl k závěru, že: „Vždy

je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).“ Tento závěr se pak přiměřeně uplatní ve všech případech, kdy je rozhodováno o zajištění cizince a je zvažována možnost přijetí zvláštních opatření za účelem vycestování. K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2022, č.j. 5 Azs 390/2020-35. Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. (srov. rozsudky NSS ze dne 21. 3. 2012, č.j. 1 As 11/2012 – 74, ze dne 18. 10. 2012, č.j. 7 As 107/2012 – 40, nebo ze dne 7. 12. 2011, č.j. 1 As 132/2011-51). Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č.j. 10 Azs 102/2016-56, uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (*subjektivní složka*), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění (*objektivní složka*); nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování.

32. K žalobním námitkám soud uvádí, že žalovaný se v rozhodnutí možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců velmi podrobně zabýval (na stranách 5-6 napadeného rozhodnutí), a to včetně jednotlivých alternativ dle písm. a) – d) předmětného ust. § 123b, při jejich hodnocení vyšel z konkrétních skutečností týkajících se situace žalobce, které zjistil ve správním řízení a při jeho výsledku. Soud má za to, že toto posouzení je dostatečně odůvodněné a není nijak paušalizované, žalovaný zde pečlivě přihlédl k individuálním aspektům případu žalobce. Nemožnost uložení zvláštních opatření tak opřel zejména o to, že k jím udané adrese v X žalobce nic neváže, nemá tam nájemní smlouvu, na území ČR disponuje pouze osobním majetkem, jinak zde žádný majetek nemá, nemá hlášenou adresu, z udané adresy se tak může ihned odstěhovat a stal by se pro policii nekontaktním, disponuje pouze hotovostí do výše 10 000 Kč, jinak nemá finanční prostředky na pobyt a nelze očekávat, že by disponoval finančními prostředky nezbytnými do doby vycestování a na vycestování samotné (částka 10 000 Kč na to nestačí), nemá ani finance na složení záruky ani není osoba, která by ji za něj mohla složit, nedisponuje cestovním dokladem a jeho vystavení může trvat týdny, do domovského státu vycestovat nechce, v minulosti měl možnost dobrovolně vycestovat, což neučinil, opakovaně zde pobýval neoprávněně a bez cestovního dokladu, jeho dobrovolné vycestování nelze očekávat.
33. Žalovaný tak na základě výše uvedeného nepovažoval za očekávatelné, že by žalobce řádně plnil povinnosti mu uložené. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že za této situace uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců nepřicházelo v úvahu, nebyla splněna ani subjektivní, ani objektivní složka, byla zde dána důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění, je nutné přihlédnout též k opakované trestné činnosti žalobce. Je zřejmé, že v daném případě nebyla dána jakákoli okolnost, která by svědčila pro možnost uložení mírnějších opatření, nic nenasvědčovalo možné snaze žalobce spolupracovat s orgány České republiky a neohrozit výkon správního vyhoštění. Soud k tomu pouze doplňuje, že jak žalobce uvedl při svém výsledku, s manželkou je rozvedený a nežije s ní, dcery

jsou dospělé, nejsou na žalobci nijak závislé, žijí samostatně, žalobce jim žádné peníze nedává, s dcerami se žalobce pouze navštěvuje, asi jednou za měsíc. Ani existence těchto osob tedy nemohla mít žádný vliv na možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobci, žalobce to ani v řízení nijak nepožadoval. Námitka je tak nedůvodná.

34. Soud shledal, že žalovaný se rovněž dostatečně zabýval dopady do soukromého a rodinného života žalobce (na straně 7 napadeného rozhodnutí). V první řadě uvedl, že v případě žalobce existuje reálný předpoklad realizace výkonu návratového rozhodnutí ve stanovené době trvání zajištění, neboť neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala v případě žalobce realizovat jeho navrácení. Dle žalovaného žalobce dne 21. 8. 2024 při svém výslechu uvedl, že má na území bývalou manželku a dvě dospělé dcery, které na něm nejsou finančně ani jinak závislé a které vídá jednou za měsíc, někdy i méně, tyto vazby již byly posuzovány v rozhodnutí o správním vyhoštění, které bylo posouzeno jako přiměřené těmto vazbám. Žalobce má v X rodinný majetek, tj. nemovitost po otci, v ČR nemá závazky, pohledávky ani nic, co by ho vázalo na území, o žádnou osobu se nestará, žalovaný odkázal na posouzení těchto skutečností v rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž od tohoto řízení nenastaly v jeho životě žádné nové skutečnosti, žalobce vypověděl, že v X mu nic nehrozí, veřejný zájem na jeho vyhoštění tak převažuje zájem na ochraně jeho soukromého života. Jak již soud shora odůvodnil, ani soukromé a rodinné poměry žalobce nepostačovaly k tomu, aby žalobci mohlo být namísto zajištění uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování. Pokud jde o rodinné poměry jako případnou překážku ve vycestování žalobce, odkázal žalovaný na řízení a rozhodnutí o správním vyhoštění, kde byly tyto otázky podrobně hodnoceny, přičemž nepřiměřenost shledána nebyla. Žalobce pak k tomu v žalobě neuvedl nic konkrétního, čím by uvedená skutková zjištění zpochybnil. K tomu soud doplňuje, že tyto otázky byly zejména podrobně řešeny správními orgány při formulaci návratových rozhodnutí (konkrétně se jedná o dvě rozhodnutí o správním vyhoštění), v řízení o zajištění cizince přitom není nutné postavit najisto, že navrácení cizince bude skutečně realizováno, postačí závěr o jeho možnosti, se kterým se soud ztotožňuje. Z rozhodnutí o vyhoštění je patrné, že žalobce sice žije v České republice 24 let, z toho nejméně 15 let však strávil ve výkonu trestu odnětí svobody, s čehož lze dovodit, že v ČR se nijak významně neintegroval, zároveň v zemi původu mu nic nehrozí a má tam majetek. Rozhodnutí o zajištění jistě je zásahem do soukromého života žalobce, neboť z podstaty věci představuje omezení jeho osobní svobody, s ohledem na uvedené individuální okolnosti případu se však nejedná o zásah nepřiměřený.
35. Žalobce dále namítal, že doba, na kterou byl zajištěn, je nepřiměřeně dlouhá a její odůvodnění je neurčité.
36. Žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí délku trvání zajištění na dobu 90 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Uvedl, že žalobce nedisponuje cestovním dokladem a je tedy třeba pro stanovený cíl napadeného rozhodnutí zajistit mu náhradní cestovní doklad. K tomuto účelu bude nejprve třeba ověřit totožnost žalobce, kdy pro toto ověření bude dotazován Interpol a zastupitelský úřad státu, na jejímž základě může příslušný správní orgán požádat o vydání náhradního cestovního dokladu. K tomuto účelu bude s žalobcem sepisována žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v příslušné jazykové mutaci, která bude zasílána na Ředitelství služby cizinecké policie („ŘSCP“),

kteřá žádost se všemi potřebnými doklady (fotografie žalobce, žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu) zašle na zastupitelský úřad dotčené země. Doba vydání náhradního dokladu se obvykle u třetích zemí pohybuje okolo 40 až 60 dnů, přičemž tato doba se odvíjí též od informací poskytnutých cizincem v žádosti o ověření totožnosti. Při stanovení doby zajištění žalovaný rovněž přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy ŘSCP jako příslušný orgán dle § 163 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčené státy, a komunikuje s domovským státem o vzetí zpět cizince, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 30 dnů, celková doba zajištění 90 dnů je tak přiměřená. Rovněž odůvodnil, že celková doba zajištění dle zákona o pobytu cizinců dle rozhodnutí ze dne 21. 8. 2024 a napadeného rozhodnutí činí 99 dnů, nebyla tedy překročena doba zajištění dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

37. Žalovaný tak komplexně popsal postup, který je nutné k výkonu správního vyhoštění učinit, soud na tento popis v podrobnostech odkazuje, nelze souhlasit s tím, že by žalovaný na konkrétní popis rezignoval. Stanovená doba je přitom též v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanovuje limity pro dobu zajištění cizince, a to na 180 dní. Soud má rovněž za to, že takto odůvodněná délka zajištění je zcela přezkoumatelná a přiměřená, a to s ohledem na kvalifikovaný odhad žalovaného doby potřebné k vyřízení všech nezbytných záležitostí (ověření totožnosti žalobce, vystavení náhradního cestovního dokladu, zajištění průvozu a eskorty žalobce, zajištění letenky, atd.). K tomu soud poznamenává, že se jedná o odhad budoucích nezbytných kroků, kdy žalovaný stěží může být z hlediska časové specifikace jednotlivých kroků konkrétnější. S ohledem na uvedené soud uzavírá, že zajištění bylo stanoveno na dobu v rámci zákonem stanoveného rozmezí, a zároveň na dobu nejnutnější s ohledem na kvalifikovaný a přezkoumatelným způsobem uvedený časový odhad kroků nezbytných k dosažení cíle zajištění, tj. správního vyhoštění žalobce. I tato námitka je tak nedůvodná.
38. Lze shrnout, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise, a soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí ve vztahu k rozsahu skutkových zjištění a z nich plynoucích právních závěrů hodnotit jako nezákonné. Své závěry pak žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil. Soud shledal, že všechny podmínky vyžadované ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byly v případě žalobce naplněny, nebyly indikovány žádné překážky v realizovatelnosti správního vyhoštění žalobce, nebylo možné použít mírnějších opatření, přičemž použití daného institutu zajištění nebylo v případě žalobce nepřiměřené, stanovená délka zajištění nepřesahovala zákonné rozmezí a byla dostatečně odůvodněna.
39. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
40. Soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o žalobě soud rozhodl bez zbytečného odkladu po obstarání podkladů nutných pro rozhodnutí, do 7 pracovních dnů od doručení správního spisu a zároveň ve lhůtě 30 dnů od podání žaloby ve smyslu § 73 odst. 4 s.ř.s., a to tak, že žaloba byla zamítnuta. Případný

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

odkladný účinek přitom působí jen do skončení řízení před soudem. V této situaci by tedy již rozhodování o odkladném účinku žaloby bylo bezpředmětné. (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021 č.j. 1 Azs 95/2021-25).

41. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. listopadu 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně